

HOLLY BLACK

Ο ΜΟΧΘΗΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

διόπτρα

Για την Κέλι Λινκ, μία από τη Γενιά της θάλασσας

Σρεβλό Δάσος

Παλάτι
του
Ελφχείμ

Γαλακτοδάσος

ΊΝΣΜΑΪΡ

Λίμνη των
Μασκών

Κάστρο
του
Μάντοπ

Χάρτης των Νησιών του ΕΛΦΕΙΜ

Κατοικία του Λοχ

ΙΝΣΜΟΥΡ

Αγορά
Μάντρεϊν

Πύργος
της
Αησμονίας

ΙΝΣΤΟΥΝ

Κούφιο Μέγαρο

ΒΥΘΟΣ

ΟΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

Το γράμμα της Τάριν στην Τζουντ

ΘΥΜΑΣΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ *Ο Κύριος Φοξ*;

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν μια όμορφη και έξυπνη κοπέλα που την αγαπούσαν πολύ τα μεγαλύτερα αδέρφια της και οι επίδοξοι μνηστήρες της, ανάμεσά τους και ένας μυστηριώδης άντρας με το όνομα κύριος Φοξ. Κανείς δεν ήξερε πολλά γι' αυτόν, εκτός από το ότι ήταν πολύ ιπποτικός και γενναίος και ζούσε σε ένα πολύ μεγάλο κάστρο. Άρεσε στην κοπέλα περισσότερο απ' όλους και σύντομα συμφωνήθηκε να παντρευτούν.

Η κοπέλα δεν ήταν μόνο όμορφη και έξυπνη, αλλά και περιέργη, κι έτσι, πριν από τον γάμο, όταν ο κύριος Φοξ είπε ότι θα έλειπε για δουλειές, πήγε να δει το κάστρο στο οποίο θα ζούσε. Ήταν όσο μεγαλόπρεπο έλεγε ο κόσμος, με ψηλούς, γερούς τοίχους με αναρριχητικούς κισσούς και μια βαθιά, υγρή τάφρο. Μόλις πλησίασε, είδε ότι πάνω από την πύλη ήταν χαραγμένες στην πέτρα η φράση: ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΘΑΡΡΑΛΕΑ, ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΘΑΡΡΑΛΕΑ.

Συνέχισε, πέρασε την πύλη και έφτασε στην πόρτα, όπου είδε ξανά τη φράση: ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΘΑΡΡΑΛΕΑ, ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΘΑΡΡΑΛΕΑ, ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΠΟΛΥ ΘΑΡΡΑΛΕΑ.

Συνέχισε πάλι και μπήκε στο άδειο σπίτι. Πέρασε από

μεγαλόπρεπες αίθουσες και σαλόνια μέχρι που έφτασε σε μια πελώρια σκάλα. Εκεί βρήκε μια πόρτα πάνω από την οποία ήταν χαραγμένες κι άλλες φράσεις: ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΘΑΡΡΑΛΕΑ, ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΘΑΡΡΑΛΕΑ, ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΠΟΛΥ ΘΑΡΡΑΛΕΑ, ΑΛΛΙΩΣ ΤΟ ΑΙΜΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ ΘΑ ΠΑΓΩΣΕΙ.

Όταν άνοιξε την πόρτα, είδε ότι το δωμάτιο ήταν γεμάτο πτώματα νυφών. Κάποιες είχαν πεθάνει πρόσφατα, τα νυφικά τους ήταν βαμμένα με αίμα. Άλλες είχαν μείνει σχεδόν σκελετοί. Όλες είχαν δολοφονηθεί την ημέρα του γάμου τους.

Τρομοκρατημένη, η κοπέλα έκλεισε την πόρτα και κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα. Θα είχε βγει έξω, μόνο που εκείνη τη στιγμή μπήκε από την πόρτα ο κύριος Φοξ κουβαλώντας το πτώμα του τελευταίου του θύματος. Η κοπέλα κρύφτηκε πίσω από ένα πελώριο βάζο, προσέχοντας να μην κάνει τον παραμικρό θόρυβο όσο ο κύριος Φοξ κουβαλούσε τη νέα του νύφη στη σκάλα. Στο πλατύσκαλο προσπάθησε να βγάλει ένα δαχτυλίδι από το χέρι της νεκρής κοπέλας και όταν δεν τα κατάφερε, έβγαλε ένα μαχαίρι και της το έκοψε από τον καρπό. Επειδή γλίστρησε από το αίμα, έπεσε – ακριβώς στα πόδια της κρυμμένης κοπέλας. Αποφασίζοντας να το ψάξει αργότερα, κουβάλησε το πτώμα στο οστεοφυλάκιο και η κοπέλα κατάφερε να το σκάσει.

Την επόμενη μέρα ο κύριος Φοξ πήγε στο σπίτι της κοπέλας γιατί είχε έρθει η ώρα να υπογράψουν το συμφωνητικό του γάμου τους. Εκεί, καθισμένη με τα αδέλφια και την οικογένειά της, διηγήθηκε αυτό που της συνέβη σαν να ήταν ένα άσχημο όνειρο. Σε κάθε σημείο της ιστορίας της ο κύριος Φοξ τα αρνιόταν όλα, αλλά όταν η κοπέλα έβγαλε το χέρι της δολοφονημένης νύφης με το δαχτυλίδι να λάμπει ακόμα στο δάχτυλό της, κανείς δεν

πίστεψε αυτόν. Τότε τα αδέρφια του κοριτσιού πετάχτηκαν πάνω και έκοψαν τον κύριο Φοξ σε χιλιάδες κομμάτια.

Σκέφτομαι συχνά αυτό το παραμύθι. Το σκέφτομαι όλη την ώρα.

Είναι από αυτά που σου αρέσουν. Οι κακοί πεθαίνουν, συνήθως από σπαθιά. Κάποιος εκδικείται. Η γενναιότητα ανταμείβεται. Τι γίνεται όμως με όλες εκείνες τις κοπέλες, όλες εκείνες τις υπάκουες κοπέλες, που εμπιστεύτηκαν και αγάπησαν και παντρεύτηκαν και πέθαναν; Δεν ήταν κι αυτές γενναίες;

Πάω στοίχημα ότι δεν συμφωνείς. Πάω στοίχημα ότι πιστεύεις πως ήταν απλώς ανόητες.

Αυτό είναι το πρόβλημά σου με λίγα λόγια. Είσαι επικριτική. Όλοι κάνουν λάθη. Εμπιστεύονται τους λάθος ανθρώπους. Ερωτεύονται. Όχι εσύ όμως. Και γι' αυτό είναι τόσο δύσκολο να ζητήσω τη συγχώρεσή σου.

Το κάνω όμως. Τη ζητάω. Θέλω να πω, πρόκειται να τη ζητήσω. Θα προσπαθήσω να εξηγήσω πώς συνέβη και πόσο πολύ λυπάμαι.

Ας ξεκινήσουμε με μια ιστορία αγάπης.

Μπορεί βέβαια να είναι μία ακόμα ιστορία τρόμου. Φαίνεται πως η διαφορά βρίσκεται κυρίως στο τέλος.

Κάποτε ήταν μια γυναίκα όμορφη και έξυπνη και εξαιτίας της ομορφιάς και της εξυπνάδας της πίστευε ότι θα ήταν πάντα ευτυχισμένη. Μάλλον θα έπρεπε να ξέρει καλύτερα, όμως δεν ήξερε.

Όταν γνώρισε τον μελλοντικό άντρα της, μύρισε πάνω του αίμα, λαδωμένο ασάλι και ανεμοδαρμένα βράχια. Τη φλέρταρε με τον παραδοσιακό, γοητευτικό τρόπο. Ήταν η υπόσχεση του άγνωστου, του επικού. Κι αν έκανε τους γονείς της να νιώθουν άβολα και τους φίλους της να φοβούνται, αυτό απλώς δυνάμωσε την αγάπη της κάνοντάς την πιο σημαντική. Αν είχε καθόλου ενδοιασμούς, δεν το έδειξε. Όλα τα άλλα της πήγαιναν πάντα καλά. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα πήγαιναν αλλιώς.

Κι έτσι πήγε να μείνει μαζί του στο κάστρο του, πέρα από τα κύματα και ανακάλυψε όλα τα τρομακτικά πράγματα που κρατούσε μυστικά.

Αναρωτιέμαι αν πιστεύεις ότι η μαμά ήταν ηλίθια σαν εκείνα τα νεκρά κορίτσια στο πρώτο παραμύθι. Όμως η ιστορία της μαμάς είναι ένα μάθημα. Όλες οι ιστορίες είναι μαθήματα.

Τα παραμύθια έχουν ένα ηθικό δίδαγμα: Μείνε στο μονοπάτι. Μην εμπιστεύεσαι τους λύκους. Μην κλέβεις πράγματα, ούτε καν πράγματα για τα οποία πιστεύεις ότι ένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν θα νοιαζόταν. Να μοιράζεσαι το φαγητό σου, αλλά να μην εμπιστεύεσαι αυτούς που θέλουν να μοιραστούν το δικό τους μαζί σου· μην τρως τα γυαλιστερά κόκκινα μήλα

τους, ούτε τα καραμελένια σπίτια τους, ούτε τίποτε από αυτά. Να είσαι καλή, πάντα καλή και ευγενική με όλους: με βασιλιάδες και ζητιάνους, μάγισσες και πληγωμένες αρκούδες. Μην αθετείς ποτέ μια υπόσχεση.

Να είσαι θαρραλέα, να είσαι θαρραλέα, αλλά όχι πολύ θαρραλέα.

Είναι σημαντικό να μάθουμε τα μαθήματα που δεν έμαθε η μητέρα μας.

Κάποτε ήταν τρεις αδελφές που ζούσαν στη γειτονιά ενός προαστίου. Τρία κορίτσια, η Βίβιαν, η Τζουντ και η Τάριν. Η μεγαλύτερη ήταν από την ίδια τη Γενιά, με σκιστά μάτια και μυτερά αφτιά. Οι δύο μικρότερες ήταν δίδυμες, με μαγουλάκια αφράτα και λαχταριστά σαν ροδάκινα. Ο πατέρας ήταν ένας σιδεράς που πουλούσε τα ξίφη του στο διαδίκτυο. Η μητέρα τον βοηθούσε στη δουλειά του. Δεν της άρεσε να αναμασάει δυσάρεστα πράγματα, όπως λάθη, πράγματα που είχε μετανιώσει ή το γεγονός ότι είχε βάλει φωτιά στο παρελθόν της και το είχε σκάσει από έναν άντρα στη Νεραϊδοχώρα. Και όταν το παρελθόν της μαμάς ήρθε και τη βρήκε, δεν χρειάστηκε να ζήσει ούτε με τις συνέπειες. Εκείνη και ο μπαμπάς πέθαναν μέσα σε λίγες στιγμές. Κι εμείς τα κορίτσια μεταφερθήκαμε πάνω από τη θάλασσα και μας μεγάλωσε ένα τέρας. Οι τρεις εξαφανισμένες αδελφές. Δεν ακούγεται κι αυτό σαν ένα άλλο παραμύθι;

Ας προχωρήσουμε λίγο, ας προσπεράσουμε το αίμα, τα κλάματα και τον φόβο ενός τρομακτικού καινούριου μέρους, με τρομακτικούς μαγικούς ανθρώπους.

Ας πάμε στην αρχή του λάθους που έκανα.

Ξεκίνησε με τον Λοκ που έβαλε ένα σημείωμα στο σακιδιό μου. Θα πρέπει να το έκανε μέσα στο παλάτι, όπου καθηγητές κάνουν μαθήματα στα παιδιά της αριστοκρατίας—και σε εμάς—, όπως ιστορία, γρίφους, μελλοντολογία και όσα χρειάζεσαι για να γίνεις παραγωγικό μέλος μιας κοινωνίας.

Αν ερχόμουν στο παράθυρό σου, θα έβγαίνες;

Ο Λοκ, μόνιμος σύντροφος του νεαρότερου πρίγκιπα του Έλφχεϊμ. Με μαλλιά σαν γούνα αλεπούς και ένα γέλιο τόσο γοητευτικό, που μπορούσε να κάνει ακόμα και τα μήλα να πέσουν από τα δέντρα. Γιατί να δώσει αυτό—ή οποιοδήποτε σημείωμα—σε ένα θνητό κορίτσι;

Φαντάζομαι ότι του τράβηξα την προσοχή.

Ήταν μια μέρα που εσύ έκανες εξάσκηση για το τουρνουά κι εγώ διάβαζα ένα βιβλίο με παραμύθια. Ο Λοκ κοίταξε πάνω από τον ώμο μου, παρατηρώντας την εικόνα ενός φιδιού κουλουριασμένου γύρω από μια πριγκίπισσα με μακρύ μαχαίρι.

«Πώς είναι;» ρώτησε. «Να βρίσκεσαι μέσα σε ένα παραμύθι;»

«Πώς είναι να είσαι ένα;» απάντησα και αμέσως μετά ένιωσα ανόητη. Ήταν πολύ επικίνδυνο να μιλάς στους απαίσιους φίλους του πρίγκιπα Κάρνταν, αλλά όταν ο Λοκ χαμογέλασε, ένιωσα θαρραλέα.

«Μου αρέσουν οι ιστορίες», είπε. «Και ίσως μου αρέσεις κι εσύ». Τρεις μέρες αργότερα, το μήνυμα από εκείνον.

Τα παραμύθια μιλούν πάντα για κορίτσια που περιμένουν, που υπομένουν, που υποφέρουν. Καλά κορίτσια. Υπάκουα κορίτσια. Κορίτσια που τσαλακώνουν τσουκνίδες μέχρι να ματώσουν τα χέρια τους. Κορίτσια που κουβαλούν νερό για μάγισσες. Κορίτσια που περιπλανιούνται σε ερημιές, κοιμούνται σε στάχτες ή φτιάχνουν σπίτια για αδέλφια στο δάσος. Κορίτσια δίχως χέρια, δίχως μάτια, δίχως μιλή, δίχως καμία δύναμη.

Τότε όμως έρχεται ένας πρίγκιπας καβάλα στο άλογό του και βλέπει το κορίτσι και το βρίσκει όμορφο. Όμορφο, όχι παρά τα βάσανά του, *μα εξαιτίας αυτών*.

Και όταν είδα εκείνο το σημείωμα στην τσάντα μου, σκέφτηκα ότι ίσως να μη βρισκόμουν πια σε ένα παραμύθι, ίσως να μπορούσα να είμαι η ηρωίδα σε ένα.

Στη διάρκεια του δείπνου στο μεγάλο τραπέζι του Μάντοκ, ενώ η Οριάνα μάλωνε τον μικρό Όουκ όσο η Βίβι του έκανε γκριμάτσες κι εσύ σκάλιζες το ελαφίσιο κρέας στο πιάτο σου, εγώ ήμουν εντελώς αφηρημένη. Το μυαλό μου γύριζε διαρκώς στον Λοκ. Αργότερα, στο σαλόνι, προσπάθησα να τελειώσω το κέντημα που θα έβαζα στο βελούδινο καπελάκι μου, αλλά τρυπούσα ξανά και ξανά το δάχτυλό μου με τη βελόνα, μέχρι που ακόμα και η Οριάνα με ρώτησε αν είχα κάτι.

Τη θυμάσαι εκείνη τη βραδιά; Καθόσουν μπροστά στη φωτιά, μέσα στις σκιές της φλόγας και γυάλιζες ένα μαχαίρι με τις καστανές μπούκλες σου να πέφτουν στο πρόσωπό σου. Ήθελα να σου πω για το σημείωμα, αλλά φοβόμουν πως αν το έκανα, θα μου έλεγες ότι ήταν κάποιο κόλπο. Ότι ο Λοκ προσπαθούσε

απλώς να με γελοιοποιήσει. Στο κάτω κάτω, ήξερες ότι ήταν φίλος του νεαρότερου και πιο κακού πρίγκιπα του Έλφχεϊμ. Ήξερες τι θεωρούσαν διασκεδαστικό ο Λοκ και οι φίλοι του: τη σκληρότητα.

Όμως ο Λοκ δεν ήταν έτσι. Δεν ήταν σαν τον πρίγκιπα Κάρνταν που άκουγε το κλάμα σαν την ωραιότερη μουσική, που έκλεβε τομάρια των σέλκι και τα *δοκίμαζε*, που έσπαγε και έκαιγε τόσα πράγματα που έλεγαν ότι δεν ήταν πια καλοδεχούμενος στο παλάτι του πατέρα του.

Τουλάχιστον δεν ήθελα να πιστεύω ότι ο Λοκ ήταν σαν εκείνον.

Δεν ήθελα το σημείωμα να είναι κάποιο κόλπο.

Ξέρεις ότι δεν μου αρέσει να μη με συμπαθούν. Δεν μου αρέσει που η Γενιά μάς κοιτάζει υποτιμητικά επειδή είμαστε θνητές. Με παρηγορεί να γνωρίζω ότι μας χρειάζονται, παρόλο που δεν θέλουν να το παραδεχτούν. Χρειάζονται θνητές ερωμένες για να κυοφορούν τα αθάνατα παιδιά τους και τη φιλοδοξία των θνητών για να εμπνέονται. Δίχως εμάς δεν θα γεννιούνταν αρκετά μωρά, δεν θα υπήρχαν αρκετές μπαλάντες.

Και παρηγορούσα τον εαυτό μου ότι καταλάβαινα τα μπαρόκ έθιμά τους, την αγάπη τους για την ευγένεια. Γι' αυτό και δεν μπορούσα να μην απαντήσω στο σημείωμα του Λοκ. Οι καλοί τρόποι *απαιτούσαν* κάποια απάντηση.

Φυσικά, δεν απαιτούσαν να συμφωνήσω να τον συναντήσω.

Αντί να πω σε εσένα για το δίλημά μου, πήγα στη Βίβι. Ήταν έξω και κοιτούσε τα αστέρια.

«Προφητεύεις;» μάντεψα. Ούτε εσύ ούτε εγώ είμαστε καλές στο να βλέπουμε το μέλλον στους ουρανούς. Καμιά μας δεν

μπορεί να δει αρκετά καλά στο σκοτάδι για να καταγράψει με ακρίβεια την κίνηση των αστεριών.

Ίσως αν ήμαστε καλύτερες σ' αυτό, να είχαμε δει τι επρόκειτο να συμβεί.

Η Βίβι κούνησε το κεφάλι της. «Σκέφτομαι. Τη μητέρα μας. Θυμήθηκα κάτι που μου είχε πει».

Δεν ήμουν σίγουρη τι να πω σ' αυτό. Ξέρεις πώς είναι η Βίβι, χαίρεται όταν τα πράγματα γίνονται όπως θέλει και θυμώνει όταν δεν γίνονται. Ήταν μυγιάγγιχτη όλη την προηγούμενη εβδομάδα, πήγαινε στα κρυφά στον κόσμο των θνητών κάθε φορά που έβρισκε την ευκαιρία. Έτσι είναι κάθε φορά που πλησιάζει η επέτειος του ερχομού μας εδώ και η επέτειος εκείνης της μίας φορές που προσπαθήσαμε να φύγουμε για πάντα. Όμως δεν είχα ανάγκη την κυκλοθυμία της. Χρειαζόμουν τη συμβουλή της.

Η φωνή της Βίβι έγινε παράξενη, απόμακρη. «Ήμουν στην μπανιέρα, έπαιζα με βαρκάκια και έβαζα πλαστικούς καρχαρίες να τα κυνηγούν κάτω από τη σαπουνάδα. Θα πρέπει να ήμουν πολύ μικρή. Και η μαμά μου είπε: “Θα πρέπει να είσαι *ιδιαιτέρα* ευγενική με τους ανθρώπους. Τα άλλα παιδιά μπορούν να συμπεριφέρονται σαν τέρατα, όμως εσύ όχι”».

«Αυτό δεν είναι δίκαιο», είπα, παρόλο που δεν μπόρεσα να μη νιώσω ένα τσίμπημα ζήλιας που η Βίβι είχε πολλές αναμνήσεις με τη μαμά και τον μπαμπά, ενώ εγώ δεν μπορούσα ούτε τα πρόσωπά τους να θυμηθώ καλά καλά.

«Το ίδιο σκέφτηκα κι εγώ». Η Βίβι σήκωσε τους ώμους. «Γι' αυτό γύρισα στα βαρκάκια μου».

«Ω», είπα μπερδεμένη.

«Μάλλον όμως θα έπρεπε να την είχα ακούσει». Γύρισε και με κοίταξε με εκείνο το απόκοσμο, γατίσιο βλέμμα της. «Δεν είμαι σίγουρη ότι έμαθα να είμαι *ιδιαίτερα* ευγενική. Εσύ τι νομίζεις;»

Δεν ήθελα να το παραδεχτώ, αλλά μερικές φορές η Βίβι με τρώμαζε. Μερικές φορές, λόγω της αγάπης που είχε για όλα τα πράγματα των ανθρώπων, έμοιαζε εντελώς ξένη. Ειδικά από τη στιγμή που νιώθω σαν ένα από τα άλλα πράγματα των ανθρώπων που αγαπάει, ίσως λόγω της ίδιας νοσταλγίας της για την παιδική της ηλικία που την κάνει να λαχταράει ταινίες, τραγούδια και κόμικς των ανθρώπων.

Δεν ξέρω αν εσύ ένιωσες ποτέ έτσι. Ίσως έπρεπε να σου είχα μιλήσει γι' αυτό. Ίσως έπρεπε να σου είχα μιλήσει για πολλά πράγματα.

«Λοιπόν», είπα βλέποντας μια ευκαιρία. «Θα ήταν *ιδιαίτερα* ευγενικό αν με βοηθούσες αυτή τη στιγμή. Ένα αγόρι μου έστειλε ένα σημείωμα και πρέπει να απαντήσω, αλλά δεν ξέρω τι να πω».

Το έβγαλα από την τσέπη μου νιώθοντας μια μικρή ελπίδα και λίγο φόβο όταν τα δάχτυλά μου άγγιξαν το χαρτί, πιστεύοντας ότι ήταν ένα αποκύημα της φαντασίας μου. Ένωθα τα μάγουλά μου να καίνε την ώρα που της το έδινα.

Πρέπει να καταλάβεις ότι ποτέ δεν σκέφτηκα ότι θα πάθαινε κάποιος κακό εκτός από εμένα.

Η Βίβι διάβασε το μήνυμα, απόλυτα ικανή να βλέπει στο σκοτάδι. «Λοκ;» Φάνηκε να προσπαθεί να τον θυμηθεί. Δεν ήμουν σίγουρη αν μου έκανε πλάκα. «Λοιπόν, θα ήθελες να συναντήσεις αυτό το αγόρι κάτω από το φως του φεγγαριού; Να κλέψεις μερικά φιλιά;»

Το έκανε να ακούγεται τόσο εύκολο. «Κι αν είναι καμιά πλάκα; Κανένα παιχνίδι;»

Όταν γύρισε να με κοιτάξει γέροντας το κεφάλι λοξά, το ύφος της ήταν εντελώς μπερδεμένο. Σαν να μην υπήρχε λόγος να φοβάμαι για το αν θα μου ράγιζε η καρδιά. Δεν είχε ιδέα πόσο επικίνδυνη μπορεί να ήταν μια ραγισμένη καρδιά. Εσύ όμως ξέρεις. Το ξέρω.

«Τότε υποθέτω θα γελάσεις πολύ όταν τον κλοτσήσεις στο καλάμι που σου δημιούργησε πρόβλημα», είπε η Βίβι ανασηκώνοντας έναν ώμο. «Η θα φέρεις ένα από τα ξίφη της Τζουντ και θα τον κυνηγήσεις με αυτό. Έχεις κάνει τα ίδια μαθήματα ξιφομαχίας με εκείνη; σίγουρα θα θυμάσαι *κάποια* από αυτά».

«Δεν ήμουν ποτέ πολύ καλή. Συνεχώς ζητούσα συγγνώμη όταν χτυπούσα κάποιον», της θύμισα.

Ο Μάντοκ ήθελε να μας διδάξει τουλάχιστον ένα από τα ταλέντα του – την τέχνη του πολέμου. Είμαι σίγουρη ότι περισσότερο ήθελε να τη διδάξει στη Βίβι. Όμως εσύ ήσουν εκείνη που ήθελε να μάθει. Εσύ ήσουν εκείνη που είχε την κλίση. Εσύ ήσουν εκείνη που δεν το έβαζε κάτω όταν σε νικούσε.

Έλεγες ότι ήμουν καλή. Ότι μάθαινα εύκολα τις κινήσεις. Όμως δεν ήθελα να τις ξέρω. Μισούσα την ιδέα ότι *έπρεπε* να τις ξέρω.

Πριν από το Έλφχεϊμ, μας θεωρούσα ίδιες. Δίδυμες. Φορούσαμε τα ίδια ρούχα. Γελούσαμε με τον ίδιο τρόπο και με τα ίδια πράγματα. Είχαμε ακόμα και τη δική μας παράξενη γλώσσα, που υποτίθεται αντιπροσώπευε το πώς μιλούσαν τα λούτρινα ζώακια μας. Το θυμάσαι αυτό;

Υπήρχαν διαφορές, φυσικά. Εγώ ήμουν πάντα ντροπαλή. Κι

εσύ δεν έλεγες ποτέ όχι σε μια πρόκληση, ακόμα κι αν κινδύνευες να σπάσεις κάποιο δόντι κυνηγώντας ένα από τα παιδιά της γειτονιάς στην τσιμεντένια άκρη μιας πισίνας.

Αυτές οι διαφορές όμως δεν έμοιαζαν σημαντικές μέχρι να έρθει ο Μάντοκ. Μέχρι να του επιτεθείς την ώρα που εγώ έκλαιγα. Προσπάθησες να τον χτυπήσεις. Μάταια. Βλακωδώς. Του όρμησες σαν να αδιαφορούσες αν αυτό θα σου κόστιζε τη ζωή.

Μετά από αυτό, όλα ήταν για εσένα μια πρόκληση από την οποία δεν μπορούσες να υποχωρήσεις.

Και άρχισες να μου κρύβεις πράγματα. Όπως το πώς έχασες το δαχτυλάκι σου ή τι συνέβη τη νύχτα που δεν μπορούσε να σε βρει κανείς. Δεν είμαι μόνο εγώ αυτή που έκρυβε πράγματα. Κι εσύ έκρυψες πολλά.

Τώρα μάλλον θα λες ότι βρίσκω δικαιολογίες. Ότι δεν λυπάμαι πραγματικά. Όμως απλώς είμαι ειλικρινής. Και προσπαθώ να σου πω την ιστορία όπως έγινε.

«Ξέχνα τον λοιπόν», είπε η Βίβι.

Δεν την άκουσα. «Μπορεί να μην είναι παιχνίδι. Εξακολουθώ να θέλω να βρω έναν τρόπο να του στείλω ένα σημείωμα».

«Βάλε την Τζουντ να του αποσπάσει την προσοχή και όσο θα κοιτάζει εκείνη, ρίξε το χαρτάκι στην τσάντα του», πρότεινε. «Η πήγαινε να του μιλήσεις εσύ και να βάλει εκείνη το χαρτάκι. Αυτό δεν θα το περιμένει».

«Η Τζουντ δεν ενδιαφέρεται για αγόρια», της είπα και ίσως ακούστηκα πιο σκληρή απ' όσο ήθελα. Φοβόμουν μήπως με πιάσει η Νικάσια ή, ακόμα χειρότερα, ο πρίγκιπας Κάρνταν. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση να δώσω στον Λοκ το σημείωμα

στο παλάτι. «Το μόνο που τη νοιάζει είναι η ξιφομαχία και οι στρατηγικές πολέμου».

Η Βίβι αναστέναξε και μάλλον ήδη μετάνιωνε που παραδέχτηκε ότι έπρεπε να είναι πιο ευγενική. «Θα μπορούσα να καλέσω ένα θαλασσοπούλι να πάει το μήνυμά σου στο σπίτι του Λοκ. Αυτό θες;»

«Ναι», είπα πιάνοντας σφιχτά το χέρι της.

Πήγα στο δωμάτιό μου και διάλεξα ένα όμορφο κρεμ χαρτί. Έγραψα προσεκτικά ένα μήνυμα: *Αν βρεις το θάρρος να έρθεις στο παράθυρό μου, θα με βρεις να περιμένω.*

Μετά έτριψα ένα μπουμπούκι από άνθος μηλιάς (για θαυμασμό) στο χαρτί και το δίπλωσα σε ένα μικρό τετράγωνο, το οποίο σφράγισα με το βουλοκέρι και τη σφραγίδα του Μάντοκ.

Βλέπεις, ήθελα να του θυμίσω ότι δεν θα ήταν ακίνδυνο να μου φερθεί άσχημα. Βλέπεις, δεν ήμουν ηλίθια. Όχι ακόμα τουλάχιστον.

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα κορίτσι που το έλεγαν Τάριν. Υπέφερε πολλά στα χέρια των μαγικών ανθρώπων που ονομάζονταν Γενιά, ωστόσο πάντα ήταν ευγενική, όσο κι αν τη μισούσαν. Και τότε, ένα νεραϊδοαγόρι με μαλλιά σαν της αλεπούς την κοίταξε και είδε την αγνότητα και την ομορφιά της και την πήρε στο κάστρο του για να γίνει νύφη του. Και δίπλα του, ντυμένη με ένα νυφικό λαμπερό σαν τα αστέρια, οι άλλοι της Γενιάς την είδαν για πρώτη φορά. Κατάλαβαν ότι την είχαν παρεξηγήσει και...

Το επόμενο απόγευμα στα μαθήματα αναζητούσα κάποιο σημάδι ότι είχε λάβει το σημείωμα. Δεν κοίταξε καθόλου προς το μέρος μου. Ούτε μια φορά.

Άρχισα να αμφιβάλλω ότι η Βίβι είχε στείλει το μήνυμά μου. Ίσως να είχε κάνει λάθος και να είχε στείλει το θαλασσοπούλι στο σπίτι κάποιου άλλου. Ίσως πάλι εκείνος να είχε απλώς τσαλακώσει και να είχε πετάξει το σημείωμα.

Πάνω στην κουβέρτα που μοιραζόμασταν δάγκωσες ήρεμα ένα δαμάσκηνο, ανάδην για τις σκέψεις μου. Κοίταξα τα θαμπά μαλλιά σου, την απαλότητα του θνητού σώματός σου που καμιά εξάσκηση με ξίφος δεν θα μπορούσε να σβήσει. Στον κόσμο των θνητών μπορεί να ήμαστε όμορφες, αλλά εδώ ήμαστε απλώς συνηθισμένες.

Ευχήθηκα να μπορούσα να σε κλοτσήσω. Ευχήθηκα να μπορούσα να σε χαστουκίσω. Όταν σε κοιτούσα, ήταν σαν να κοιτάζω σε έναν καθρέφτη και μισούσα αυτό που έβλεπα. Και το γεγονός ότι εκείνη τη στιγμή ήσουν ανυποψίαστη έκανε τα πράγματα χειρότερα. Ξέρω ότι αυτή η σκέψη ήταν τρομερή, αλλά τουλάχιστον το παραδέχομαι. Βλέπεις, θέλω να ομολογήσω τα πάντα.

Όλο το απόγευμα έβραζα μέσα στην απελπισία και τη δυστυχία. Εκείνη τη νύχτα όμως, ένα πετραδάκι χτύπησε το παράθυρό μου και είδα τη φιγούρα ενός αγοριού να στέκεται από κάτω και να μου χαμογελάει σαν να ήξερε ήδη όλα τα μυστικά μου.

Την πρώτη φορά που ο Λοκ ήρθε στο παράθυρό μου κατέβηκα από το μπαλκόνι και πήγα μαζί του βόλτα στο δάσος. Από μακριά

άκουγα τα τραγούδια των γλεντζέδων, αλλά το δάσος γύρω μας ήταν ήσυχο.

«Χαίρομαι που δέχτηκες να έρθεις βόλτα». Φορούσε ένα σκούρο κόκκινο παλτό και διαρκώς έστρωνε πίσω τα μαλλιά του, σαν να ένιωθε εκείνος νευρικός. «Θα ήθελα να σε ρωτήσω για την αγάπη».

«Θες συμβουλή;» Προετοιμάστηκα να ακούσω κάτι που δεν ήθελα. Όμως κολακεύτηκα που με ήθελε έστω για κάτι.

«Η Νικάσια πιστεύει ότι είναι ερωτευμένη μαζί μου», είπε.

«Νόμιζα...» άρχισα να λέω, αλλά μετά το ξανασκέφτηκα.

«Ότι ήταν η αγαπημένη του πρίγκιπα Κάρνταν;» Ο Λοκ μου χαμογέλασε πονηρά σαν αλεπού. «Ήταν. Την αποπλάνησα. Παραξενεύεσαι που προτίμησε εμένα από έναν πρίγκιπα;»

Κούνησα το κεφάλι μου ξαφνιασμένη από την ειλικρίνειά μου. «Ούτε καν».

Γέλασε και ο ήχος πέρασε μέσα από τα δέντρα σαν στροβιλιζόμενο φύλλο. «Δεν με θεωρείς ούτε άπιστο φίλο;»

Χάρηκα που ήταν σκοτάδι και δεν μπορούσε να δει ότι κοκκίνισα. «Σίγουρα σου έδωσε κάποιο λόγο». Δεν είπα πόσο μισητό πλάσμα ήταν ο πρίγκιπας Κάρνταν, αλλά ήμουν σίγουρη ότι δεν χρειαζόταν εφόσον ούτε η Νικάσια ούτε ο Λοκ νοιάζονταν για αυτόν αρκετά ώστε να ενδιαφέρονται για τα συναισθήματά του.

«Μου αρέσεις», είπε ο Λοκ. «Είμαι σίγουρος ότι μου αρέσεις υπερβολικά πολύ».

Συνοφρωώθηκα αναρωτώμενη αν εννοούσε επειδή ήμουν θνητή. Σίγουρα όμως, αν μπορούσε να κλέψει την ερωμένη ενός πρίγκιπα χωρίς συνέπειες, δεν χρειαζόταν να φοβάται τίποτε από κανέναν. «Μπορώ να σου αρέσω όσο θες, έτσι δεν είναι;»

«Η Νικάσια μπορεί να μη συμφωνεί», είπε ο Λοκ με ένα χαμόγελο που με έκανε να σκεφτώ ότι εννοούσε κάτι περισσότερο απ' όσα είχα καταλάβει από τη δήλωσή του. Κάτι περισσότερο από χλιαρή φιλία.

Ένωσα μια ελαφριά ζαλάδα.

«Αν λοιπόν συνεχίσω να σε επισκέπτομαι», συνέχισε, «θα μου υποσχεθείς ότι δεν θα το πεις σε κανέναν; Σε κανέναν απολύτως και σε καμία περίπτωση, μέχρι να θεωρήσω ότι είναι ασφαλές;»

Σκέφτηκα τη Βίβι που με βοήθησε να στείλω το σημείωμα. Σκέφτηκα εσένα που θα ήσουν καχύποπτη για τα κίνητρά του. «Σε κανέναν», είπα τελικά. «Το υπόσχομαι».

«Ωραία». Ο Λοκ μου έπιασε το χέρι και με φίλησε στον καρπό και μετά με γύρισε στο σπίτι.

Ξέρω τι σκέφτεσαι, ότι αν σκέφτηκα ότι θα ήσουν καχύποπτη για τα κίνητρά του, τότε θα έπρεπε να ήμουν κι εγώ. Ότι αν τα παραμύθια μάς προειδοποιούν να κρατάμε τις υποσχέσεις μας, δεν θα έπρεπε να είχα δώσει τον λόγο μου τόσο εύκολα. Εκεί όμως, κάτω από τα αστέρια, όπου όλα ήταν σαν ένα όνειρο, δεν δίστασα ούτε στιγμή.

Τη δεύτερη φορά που ο Λοκ ήρθε στο παράθυρό μου κατέβηκα στα κρυφά από τη σκάλα, κρατώντας ένα μπουκάλι σκούρο

κρασί, λίγο τυρί και ένα από τα μαχαίρια σου. Κάναμε πικνίκ κάτω από το πέπλο της νύχτας και μετά κάτω από το χάραμα, πίνοντας από το μπουκάλι και ο ένας από το στόμα του άλλου.

Την τρίτη φορά που ο Λοκ ήρθε στο παράθυρό μου πέταξα ένα σκοινί και τον άφησα να σκαρφαλώσει στο μπαλκόνι μου. Ήρθε στο δωμάτιό μου και μετά στο κρεβάτι μου, όλο το σπίτι ήσυχο γύρω μας. Δεν έπρεπε να κάνουμε τον παραμικρό ήχο.

«Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα κορίτσι που το έλεγαν Τάριν», ψιθύρισε και ήταν τέλειο. Ήταν τέλειος.

Ακολούθησαν πολλές τέτοιες νύχτες ευτυχίας. Λέγαμε ο ένας στον άλλο ιστορίες, ιστορίες ανθρώπων που γνωρίζαμε και άλλες ιστορίες που επινοούσαμε μόνο ο ένας για τον άλλο.

Και ναι, του είπα για εσένα.

Του είπα πολλά.

Ήμουν τρελά ερωτευμένη. Στο επόμενο γλέντι λαχταρούσα τόσο πολύ να δω τον Λοκ, που δεν μπορούσα να μείνω μακριά. Μπήκα μέσα στον άγριο χορό τραβώντας κι εσένα μαζί μου. Παρόλο που ήξερα ότι δεν έπρεπε να μου μιλήσει, μάλλον ήλπιζα για κάτι. Η ευτυχία με είχε κάνει υπερβολικά τολμηρή.

Αυτό που δεν περίμενα ήταν να γυρίσει προς το μέρος μας – και τα μάτια του να μη συναντήσουν τα δικά μου, αλλά τα δικά σου, Τζουντ.